

Pék Pál

A levetkezettek

(Szodoma, IV.)

Mi már csontig levetkeztünk.
Lettünk tévedt áldozat.
Cigány kelet gögje vont, ma
árnyak öble, napnyugat.

Éhes falka, ahogy föl-le
jártunk künn a dombsoron,
megértettük, hogy az ólak
büzében az itt – sehol.

Egy vacak világ malmaiba
forogatott új pirkadat,
s elíszkolt a rügyek népe,
elnémult a tiszta hang.

Kútjaink is dögöt ettek.
Csak az idő vasfoga
örölt bent, és árnyéktalan
süllyedt el a kő, a fa –

Önmagáért tátozhat most,
aki oda visszanez –
Földet lát, hol isteneit
befalazza már az éj.

Mégis itt

Bomlott hanton kuporog / de
kés a kézben / éven át / jobbra
balra köpdősött / mint kormát
köpi szét a láng / s vele minden
megtörtént / hát kibicsaklott
tett a szó – / Bőrét vedli /
megmaradhat / kígyó testben
a kígyó

Mindamellett napra nap / és ki-
választ még valakit – / Őlében
a fagy lobog / s bár szeme szája
hazudik / mégis itt / hol hit a hitbe
beleég / hisz más helye / annak sincs
a tiszták közt / ki újra kezdi
nélküle

Naconxypánban nő a köd

„Ha pokolra jutsz, legmélyére térj:
az már a menny. Mert minden körbeér.”
Weöres Sándor

pillámon sár de
kerub ül fölötte és
többé nem beszél

boldog sorsa még
mennypoklommal egy másik
mennyel összeér

csupán az égi
fenyvesekben bámul kit
értem elhagyott

egy szélütött arc
ürében ki voltam és
már nem vagyok

egy halott táj és
vadvizeken amit az
ege tükrözött

mi fordul itt bár
Naconxypánban hajnal
óta nő a köd

s töretlen álom
fúl a ködbe s árad a
lomha pinceszag

házam hazám és
hazám a házam hiszen
minden körbetart